

Arrest

nr. 262 570 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [F.B.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer bij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen geldig paspoort (of een als zodanig geldige reistitel) en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat de partner van betrokkene zwanger is, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige en meerderjarige kinderen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn zwangere partner en haar kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de omzendbrief van 17 september 2013).

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang "(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de gemachtigde van de Minister voor dat

[...]

Verzoeker stelt dat de bijgebrachte stukken en de samenwoning de oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM wel degelijk aantonen:

- berichten en foto's die de liefdesrelatie bevestigen*
- verklaring tot wettelijke samenwoning*
- aangifte van erkenning dochter [M.]*

Hieruit blijken de intenties van het koppel om hun relatie te officialiseren.

- samenwoning te Erpe-Mere die DVZ niet betwist*

Verzoeker heeft een zeer goede band met de kinderen van mevrouw [K.] uit haar vorige relatie. Hij is een plus papa en gedraagt zich ook zo.

Het koppel woont bijna 2 jaar samen.

Uit deze liefdesrelatie wordt op 29 mei 2021 een dochter [M.] geboren.

Een beschermenswaardige relatie en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit zomaar negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM

Verwerende partij was minstens via de verklaring tot wettelijke samenwoning en de aangifte van erkenning door verzoeker op de hoogte van diens gezins- en familielevens, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Echter DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

DVZ heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familielevens van verzoeker.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens familie door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoeker, mevrouw [K.] en diens kinderen én hun gemeenschappelijk dochter zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.

Verwerende partij schendt ook voormelde Omzendbrief dd. 17 september 2013 die stelt dat de uitvoering van het BGV wordt opgeschort om het verloop en resultaat van de lopende onderzoeken naar schijnrelatie en schijnernkering af te wachten.

DVZ heeft op geen enkel moment aan verzoeker te kennen gegeven om de uitvoering van de bestreden beslissing (stuk 1a) daadwerkelijk op te schorten.”

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister c.q. de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privélevens, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker stelt dat hij in België een duurzame relatie en dus een gezinsleven heeft met een vrouw met de Belgische nationaliteit. Hij stelt dat hij bijna twee jaar samenwoont met zijn partner en haar meerder- en minderjarige kinderen. Hij betoogt zich te gedragen als een pluspapa en wijst erop dat zijn partner op 29 mei 2021 is bevallen van hun gemeenschappelijke dochter.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de ingeroepen gezinssituatie en met de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning en zwangerschap van de partner.

Het door verzoeker gestelde als zou verweerder hebben geoordeeld dat er geen indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voorhanden is, strookt niet met de motivering van de bestreden beslissing. Uit lezing hiervan blijkt net dat het ingeroepen gezinsleven als dusdanig niet wordt betwist. Verweerder is wel van mening dat de bestreden beslissing niet disproportioneel ingrijpt op dit gezinsleven. Hij benadrukt hierbij dat er hooguit sprake is van een tijdelijke scheiding, met name voor de duur die nodig is opdat verzoeker zich in het bezit doet stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt in de huidige stand van het geding aangenomen. In het voorliggende geval focust de Raad zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd. Verzoeker geeft niet aan dat hij, los van zijn ingeroepen gezinssituatie, duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De situatie van verzoeker is deze van een vreemdeling die zich heden in onregelmatig verblijf in België bevindt. Hij betwist dit niet. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om het recht op familie- en gezinsleven hier te lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Er is rekening gehouden met de feitelijke samenwoning en de afgelegde verklaring tot wettelijke samenwoning in België. Tevens is er rekening gehouden met het gegeven dat verzoekers partner zwanger was en reeds zowel meerderjarige als minderjarige kinderen heeft. Verweerder is van mening dat deze gegevens zich niet verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de voorliggende situatie is verweerder van oordeel dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Hij benadrukt dat verzoeker hooguit tijdelijk wordt gescheiden van zijn partner en de kinderen, met name voor de tijd die nodig is om zijn situatie in regel te stellen en opnieuw reglementair België binnen te komen.

Verzoeker betwist niet dat hij, op het moment van de afgifte van het bestreden bevel, zich in België bevond zonder een geldig paspoort en zonder een geldig visum of visumvervangend verblijfsdocument. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoekers verblijf in België steeds precair was. Er blijkt niet dat hij op enig ogenblik zelfs maar een aanvraag voor een toelating tot het grondgebied en/of tot verblijf heeft ingediend. In deze situatie dienden verzoeker en zijn Belgische partner er zich steeds van bewust te zijn geweest dat de voortzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied eveneens een precair karakter kende. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke uitzonderlijke omstandigheden kunnen aantonen.

In zoverre hij verwijst naar zijn gemeenschappelijke dochter met zijn Belgische partner, wijst de Raad erop dat verzoeker aantoont dat het kind is geboren op 29 mei 2021. Dit is voor het nemen van de bestreden beslissing, daar het bevel werd gegeven op 8 juni 2021. Echter blijkt uit de voorliggende stukken dat de aangifte van geboorte pas heeft plaatsgevonden op 15 juni 2021. Ook ging verzoeker pas na het nemen van de bestreden beslissing over tot de erkenning van het pasgeboren kind van zijn partner. Aldus blijkt niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis diende te hebben gehad van de geboorte van het kind en evenmin van verzoekers vaderschap van dit kind. Bij het nemen van de bestreden beslissing stond dit vaderschap (nog) niet vast. Uit de bestreden beslissing

blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de informatie waarvan hij op dat moment kennis had en kon hebben, met name de samenwoning met de partner en haar kinderen, de intentie tot wettelijke samenwoning en de zwangerschap van de partner.

Verzoeker betwist niet dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon oordelen dat er enkel sprake is van een tijdelijke scheiding van de partner en haar kinderen. Hij kan evenmin overtuigen dat verweerder vervolgens onterecht oordeelde dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in zijn geval niet disproportioneel is ten aanzien van de gezinsbelangen. Verzoeker toont geenszins aan dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is of dat er concrete hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven, tijdelijk dan wel voor langere duur, elders, zoals in verzoekers land van herkomst Guinee, wordt beleefd. Ook kunnen tijdens eventuele tijdelijke periodes van scheiding van de partner en de kinderen contacten worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en via bezoeken van de partner en de kinderen aan verzoeker. Het tegendeel wordt alvast niet aangetoond. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dan wel dat verweerder geen ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke impact van een verwijdering op zijn gezinsleven en dat *“ieder redelijk denkend mens”* inziet dat verzoeker en zijn familie een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan door een inbreuk op artikel 8 van het EVRM, maar hij laat na om concreet te duiden op welke wijze zijn gezinsleven wordt geschonden doordat hij tijdelijk wordt gescheiden van zijn partner en kinderen. Hij wijst op de *“gevolgen”* van een verwijdering voor het gezin, maar concretiseert deze op geen enkele wijze. In deze situatie blijkt niet dat een welbepaald concreet aspect dat de voorliggende gezinssituatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de persoonlijke en gezinsbelangen van verzoeker disproportioneel worden benadeeld.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder zich in de bestreden beslissing ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker (en zijn gezin) enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond. Verzoeker maakt evenmin met concrete argumenten aannemelijk dat het hoger belang van de betrokken kinderen zou worden miskend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3. In de omzendbrief van 17 september 2013 kan worden gelezen als volgt:

“Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (” BGV ”) betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit ” BGV ”, en dit tot :

- *de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- *het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;*
- *de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, een procedure tot wettelijke samenwoning had opgestart. In de omzendbrief van 17 september 2013 kan niet worden gelezen dat verweerder in deze situatie geen bevel om het grondgebied te verlaten mag geven. Hieruit volgt hooguit dat een afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten niet gedwongen ten uitvoer zal worden gelegd, wanneer de betrokken vreemdeling een officieel ontvangstbewijs heeft van een opgestarte huwelijksprocedure of procedure tot wettelijke samenwoning. De bestreden beslissing voorziet niet in een gedwongen verwijdering. Tot op heden blijkt ook niet dat het bestuur stappen in deze zin zou hebben gezet. Er blijkt niet dat de bedoelde omzendbrief verhinderde dat verweerder overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

2.4. Betreffende de aangevoerde schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt binnen zijn discretionaire bevoegdheid dit beginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de voorgaande bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS